

nansminister har konfereret med sin Kollega, Justitsministeren, ved Affattelsen af dette Forslag, jeg tror, at den højtærede Finansminister ved denne § 5 er kommen til at sige en Del andet og mere, end der egentlig har været tilfaldet. — Naar man nu læser denne Paragraf ganske ligefrem, staar der: „Det forbydes under Straf af Bøder fra 50 til 200 Kr., hvilke tilfalde Statskassen, at lade unge Mennesker, som kunne skønnes at være under 18 Aar, deltage i saadant Spil, som i § 1 omtalt“. Det forbydes altsaa at lade unge Mennesker under 18 Aar deltage i saadant Spil. — En Ting ser jeg klart af denne Bestemmelse, og det er, at de unge Mennesker ikke kunne straffes, og det antager jeg heller ikke er den højtærede Finansministers Mening. Hvis unge Mennesker saa Lejlighed til at sætte deres En- eller Tokrone ved Totalisatoren eller Boksen, kan man ikke straffe dem, det vilde ogsaa være temmelig blodigt. — Derimod er der en hel Del andre Personer, som vilde falde ind under denne Paragraf, det er de unge Menneskers Forældre, Onkler eller Tanter, hvem det nu er, som de unge Mennesker ere til Væddeløb med. Der holdes Cykelvæddeløb, og der er en Dreng paa 16 Aar, der interesserer sig meget for Cykelvæddeløb, er begejstret for en af Rytterne, der er hans Ven, og er sikker paa, at denne Ven skal tage første Præmie, og det vil han nu gerne sætte noget ind paa. Det kan for Resten ogsaa gerne være en ung Dame, thi de ere tit meget begejstrede for de unge Ryttere. Han eller hun kommer saa til sin Fader eller Moder eller til en anden ældre Person, der er med, og siger: „Giv mig et Par Kroner til at sætte ind paa min Ven, som nu skal med“. Faderen og Moderen siger: „Vær's god, der har du to Kroner at sætte ind“. Saa kan der dog ikke være nogen Tvivl om, at vedkommende ældre Person skal straffes med en Mulkt af 50 Kr. Han har ladet sin Søn eller Datter spille. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Finansminister, om det virkelig er Meningen. Men hvis det ikke er Meningen, hvad jeg antager, synes jeg nok, at denne Paragraf skulde redigeres noget anderledes.

Der er dernæst nogle andre Ord, som jeg heller ikke rigtig kan forliges med. Det er disse Ord: „Unge Mennesker, som kunne skønnes at være under 18 Aar“. Hvem er det, som skal skønne derover? Det er vel den paagældende Politibetjent, som staar ved vedkommende Baas. Naar saa vedkommende Dreng eller unge Pige kommer derhen, skal Politibetjenten kunne skønne over, om det unge Menneske er over 18 Aar eller

ikke. Der er altid ved saadanne Lejligheder en stor Trængsel, og det hele skal gøres af paa 5—10 Minutter. Vrede Medlemmer vide jo, at denne Totalisatortrafik drives i det korte Tidrum, der hengaar, efter at Nummerne for Løbet ere komne op, og indtil Starterklubet skal gaa af. Den Tid bør i Reglen ikke være længere end højst 5 Minutter. Publikum, som sidder og venter, er fed af det lange Mellemrum og navnlig fedt af at vente paa denne Totalisatorhistorie. Folk strømme til disse Baase, af hvilke der i Reglen er 5 til 7. Der maa placeres en Politibetjent ved hver Baas, og han skal naturligtvis betales derfor. Naar han nu staar ved en saadan Baas og ser et ungt Menneske komme derhen, skønner han maaske, at vedkommende ikke er 18 Aar. Betjenten blander sig saa i det; der opstaar Spektakel, fordi det unge Menneske paaistaar, at han er fyldt 18 Aar. Der bliver saa stort Rumor. Publikum staar udenfor og vil være med, og Bestyrelsen kommer og spørger, om de ikke snart ere færdige ved Totalisatoren, saa man kan foretage det næste Løb, og saa bander man — undskyld jeg siger det — Politibetjenten, som stopper hele Historien. Betjenten bliver dog ved sit Skøn, at det unge Menneske er under 18 Aar, og viser ham bort — eller ogsaa melder Betjenten, at han har taget et ungt Menneske paa under 18 Aar, som har spillet. De komme saa i Ketten, hvor det unge Menneske, der efter Politibetjentens Skøn ikke var 18 Aar, bringer en Døbeseddel, der viser, at han virkelig er 18 Aar. Hvad sker saa? Saa antager jeg, det unge Menneske helt bliver frifendt. — Dog Banfæltigheden ligger egentlig ikke deri; nej, det hele er saa upraktisk, at det umuligt kan lade sig opføre her ved denne Lejlighed. Det vil være umuligt at kontrollere det, og det er umuligt at have en Politibetjent staaende ved alle disse Baase; det er ogsaa ganske unødvendigt.

Der opstaar dog ogsaa ganske andre Spørgsmaal med Hensyn til denne Paragraf, nemlig om, hvorledes man skal forholde sig i det Tilfælde, at vedkommende unge Menneske spiller med pr. Repræsentant. Hvis saadant et ungt Menneske under 18 Aar har et veludviklet Hagestæg, tør han maaske nok, selv om han ikke er fyldt 18 Aar, vove sig forbi Politibetjenten. Men hvis det unge Menneske nu ved med sig selv, at han ikke ser ud til at være fyldt 18 Aar, er det den simpleste Sag af Verden, at han siger til en Kammerat, som ikke er under 18 Aar eller til en ældre Person: „Vær saa god at sætte disse 2 Kr. ind for